

Het Groene Boekje van Herman

De provincie Limburg is een warm deken op de Limburgse huid. Ruk dat af en de sterren verduisteren. Dat kustminister Bourgeois dit niet daagt, is onbegrijpelijk. Gelukkig snapt gouverneur **Herman Reynders** wel dat het overleven van de provincie afhangt van haar relevantie voor alle Limburgers. Niet enkel de meest welstellenden, machtigen en getalenteerden onder ons. De gasten die het wel redden. Hoewel de Limburgse creatieven best wat meer aandacht mogen. Losgeweekt van lemerige bekrompenheid en het politieke navelturen. Wars van de ambitie om de zoveelste ontdekking van een talent op eigen conto te schrijven. Grow up.

Neen, Limburg heeft enkel een functie als ze haar meest kwetsbaren meeneemt in de grote vaart vooruit. 'Le samedi soir quand la tendresse s'en va tout seule,' dat is Limburg niet. De kwetsbaren zijn ons antigif tegen vertrutting, zelfgenoegzaamheid en verstening. Welvaart zit niet in ons beton, onze fabrieken en onze cijfertjes, maar in de diversiteit van de Limburgse genen. En de manier waar we daar mee omspringen. In ons bedreigde groen ook, en in de niet-menselijke dieren. Wat Limburg nodig heeft zijn niet de zoveelste dure rapporten, onderzoeken en centra. Genoeg uitgegeven aan dode drukinkt. Laat het Groene Boekje van Herman zijn werk doen.

Terecht hamert de gouverneur op het belang van het Nederlands in dit verhaal. Wie zijn taal niet kent, lost de liaan en landt in de put van vrouw Holle. Voor eeuwig. Het ziet er naar uit dat dit het lot kan zijn van een ontnuchterend groot deel van de Limburgse bevolking. Het aantal beginnende hogeschoolstudenten dat zonder veel ongelukken enkele zinnen uit hun klavier duwt, is bangelijk klein en wordt elk jaar kleiner. Hoog tijd dat leraars en leraressen, vergeet het afgestorven woord 'leerkracht', opnieuw met hun hart gaan lesgeven. De Kafkaiaanse greep van het systeem op 'de meester' smeekt om een vuist.